

“Quan passi això canviaran moltes coses”

Això ens repeteixen una vegada i una altra, polítics i comentaristes. Ens diuen coses com a “quan passi la crisi del coronavirus” la producció de medicaments deixarà d'estar concentrada a la Xina i l'Índia, i es recuperarà per als països europeus i els EUA, que la producció de màscares i equips de protecció deixarà d'estar localitzada a la Xina, s'acabaran les retallades en la Sanitat, es crearà un servei de salut en l'àmbit de la Unió Europea que d'acord amb el que és la UE només serviria per a dinamitar els serveis de salut que existeixen realment, que són els de cada país, es farà un repartiment més just de la riquesa... I així podíem seguir fins a l'infinit, i més enllà. És una vegada més el conte que el capitalisme es pot reformar, que resulta possible un “capitalisme bo, civilitzat”, un “capitalisme amb rostre humà”.

Però quan ens prometen aquestes coses, molts girem la vista enrere, cap a la crisi de 2008!. I cap a les crisis anteriors. També llavors es van fer moltes promeses, però les coses van seguir igual. O pitjor.

Retornar la producció als països més desenvolupats?

Per a respondre a aquesta pregunta, cal fer una primera consideració. No és qüestió de bona o mala voluntat, sinó de les lleis del sistema basat en la propietat privada dels mitjans de producció, del capitalisme.

Sota aquesta manera de producció, els beneficis del capitalista, propietari dels mitjans de producció, es basen en l'extracció de la plusvàlua al treballador assalariat, perquè al treballador o treballadora se li paga un salari, que ha de garantir les condicions de la seva supervivència i de la seva família, però que, en tot cas equival solament a una part del que produeix (l'altra part és la plusvàlua). Com vulgui que aquestes “condicions de supervivència” estan socialment determinades (no són les mateixes a Alemanya que a Vietnam), la suma del salari directe i diferit varia segons cada país. Per aquest motiu el capitalista, buscant el màxim benefici,

traslladi la producció als països o llocs on li resulta més barat produir. Compensa amb els baixíssims salaris la menor qualificació de la mà d'obra.

Per això, la siderúrgia i la construcció naval van tancar les seves fàbriques a Europa i van traslladar la producció a Corea del Sud i després a la Xina. De la mateixa manera, la indústria tèxtil va tancar les seves fàbriques a Catalunya i va traslladar la producció al Marroc i a Turquia, després va tancar al Marroc i Turquia i es va traslladar a la Xina, d'aquí a Bangladesh i a Vietnam... i així seguirà, buscant on pagar menys salaris i obtenir majors beneficis.

El mateix ha passat amb la producció dels “principis actius” dels medicaments, Al voltant del 80% dels principis actius de fàrmacs usats a Europa i els Estats Units es produeixen a l'Índia i a la Xina, i l'Índia té una poderosa indústria de producció de medicaments genèrics.

De la mateixa manera, la producció de màscares es fa gairebé exclusivament a la Xina. Es calcula que, des de l'1 de març, la Xina ha exportat 3.860 milions de màscares i 37,5 milions de vestits de protecció.

L'única excepció és la indústria militar. Les úniques drassanes que queden a Espanya produeixen vaixells per a l'exèrcit (i els venen a altres països, com l'Aràbia Saudita). Però aquí el que es protegeix no és la producció industrial, sinó el secret militar, la patent de les armes.

Canviarà això després de la crisi del coronavirus? Fer-ho significaria que el capitalista decideix fabricar medicaments o màscares a França o a Espanya, encara que hagi de pagar salaris més alts. El problema és que el benefici del capitalista prové de l'extracció de la plusvàlua, però es realitza en el mercat, com a resultat de la venda del seu producte. I com vendrà aquestes medicines o aquestes màscares més cares que les fabricades a la Xina o l'Índia? Els especuladors, els “fons voltor” propietaris de bon part de les empreses continuaran mantenint la seva inversió en aquesta empresa que no aconsegueix vendre els seus productes, en lloc de fer-ho en

una empresa xinesa que els embeni com rosquilles?

Aquí no hi ha una patent sotmesa a secret militar. Fins i tot els exèrcits encarreguen la fabricació dels seus uniformes a factories tèxtils de la Xina o Vietnam.

S'ha parlat de retornar a Europa la producció de medicaments o de productes sanitaris. No cal dir que els productes siderúrgics, els vaixells, la roba... continuaran fabricant-se on al capitalista li aconsegueixin majors beneficis.

Un repartiment més just de la riquesa?

En 1916, Vladímir Lenin escrivia “*L'imperialisme, fase superior del capitalisme*”, obra en la qual descrivia la fusió del capital industrial i del capital bancari en el capital financer, la constitució d'un mercat mundial, i la concentració de la producció en empreses industrials cada vegada més grans.

Ha passat més d'un segle, dues guerres mundials, nombroses crisis econòmiques, i el fenomen que descriu Lenin no ha fet, des de llavors, més que augmentar.

L'ONG Oxfam deia en el seu informe de 2020 sobre les desigualtats mundials, que “la riquesa de l'1% més ric del planeta correspon a més de dues vegades la riquesa del 90% de la població (6.900 milions de persones)”. I afegia que 2.153 multimilionaris atresoren més riqueses que 4.600 milions de persones, que són el 60% de la població mundial. Arrizabaló i Halphen expliquen en *La Veritat* núm. 105 que “*BlackRock, empresa estatunidenc de gestió d'actius, declarava el febrer de 2019 que, amb 14 900 treballadors, gestiona 5,97 bilions de dòlars (equivalent a un 7,5% de tot el PIB mundial). Cal tenir en compte que, segons The Mckinsey Global Institute, només el 10% dels grups que cotitzen en Borsa atresora el 80% de tots els guanys mundials*”¹.

Pot revertir-se aquesta tendència, que s'ha mantingut, i fins i tot accelerat, durant més de cent anys? És possible aquest “repartiment més solidari de la riquesa”? Oxfam, a qui citàvem abans, opina que bastaria amb canviar les polítiques fiscals perquè les grans companyies

1 Centralització i concentració de l'capital a l'època de l'imperialisme. *La Veritat* 105 pg. 35-43

i fortunes paguessin més imposats. De fet, només un 4% de la recaptació fiscal mundial prové de les grans riqueses. Caldria preguntar-se per què no ho ha fet cap govern, en cap país del món, ni de "dretes", ni d'"esquerres", ni d'"esquerra plural". Com se li posa el cascavell al gat? Quin govern pot imposar-se a aquest 1% més ric, que va acaparar el 82% de la riquesa mundial generada en 2017? En última instància, és possible que es mantingui un règim democràtic quan l'1% és l'amo de tanta riquesa?

En realitat, la concentració de la producció en unes poques empreses és el resultat de la necessitat de competir, d'in-

corporar maquinàries cada vegada més complexes, i més cares, una carrera en la qual, com assenyalava Trotsky "*Les empreses grans gaudeixen de majors avantatges tècnics, financers, d'organització, econòmiques i polítiques que les empreses petites*".

No hi haurà més canvi que el que imposi la classe treballadora

Són les lleis que regeixen el sistema capitalista. Per això el capitalisme no és reformable, res canviarà després de la crisi del coronavirus, tret que ho canviï la classe treballadora amb la seva

mobilització, imposant als capitalistes, conquestes socials, com es van imposar, com a resultat de la lluita de classes, el dret a la jubilació, les vacances pagades, l'educació bàsica obligatòria a càrrec de l'estat, l'existència de serveis de sanitat pública, etc.

En els últims anys hem vist a totes aquestes conquestes en perill, amenaçades per la voracitat del capital financer, que busca augmentar el grau d'exploació, la taxa de plusvàlua. Mentre es mantingui el domini del capital financer, aquests atacs seguiran, i totes les conquestes que s'arrenquin estaran sempre en l'objectiu del capital i els seus governs.

SUPLEMENTO ESPECIAL
N.º 6
23 de abril
de 2020
Aport. 0,5 €

INFORMACIÓN OBRERA

Tribuna libre de la lucha de clases

REDACCIÓN y ADMINISTRACIÓN:
C/ Desengaño 12, 1º 3A
28004 Madrid
TEL: 91 522 23 56
info@informacionobrera.org
www.informacionobrera.org

Catástrofe en las residencias

El gobierno debe actuar para detener la ola de muerte y angustia que azota a las personas dependientes en las residencias de mayores

A 19 de abril han muerto 13.944 usuarios de residencias de mayores.

Los fallecidos en las residencias, con síntomas compatibles con el COVID-19, supone el 68% del total notificado oficialmente por el Ministerio de Sanidad. Los focos más importantes están en Madrid, Cataluña y Castilla y León.

Estamos asistiendo al fracaso del modelo de colaboración pública/privada consagrada en la ley de la dependencia. Esta fue un reclamo para cubrir el déficit de plazas públicas con la iniciativa privada, fondos buites y grupos millonarios, que montaron el negocio perfecto: una clientela segura pagada con fondos públicos.

Por eso es un clamor el que se levanta desde los afectados y familias.

Rechazo del negocio privado en el cuidado de los mayores dependientes

Los recursos acumulados en dependencia en el Presupuesto del Estado en base al RD-Ley 20/2012 asciende a 5.864 millones de euros. Y estos recursos tienen efecto directo en las condiciones de vida y trabajo de las residencias y en la carencia de medios materiales necesarios para la atención de los mayores. Así cogidos entre estas restricciones presupuestarias y la ausencia de los equipamientos, explotación sistemática y lo pagan los mayores los trabajadores.

Faltan medios materiales preventivos y personal para cubrir bajas por infección.

La necesidad de medios materiales preventivos, mascarillas, EPI, test para los residentes y el personal para poder seguir a los infectados en otros centros y trasladarlos a los hospitales si es necesario; así como la exigencia de contratación de más personal tal como han planteado familiares, plataformas de pensionistas, sindicatos, colegio de médicos. Nada cambia de rumbo y la rutina de dolor y muerte no se detiene.

Ni el gobierno central, ni ningún gobierno autonómico pueden mirar para otro lado. Es urgente que el Gobierno con todos los medios necesarios apoyados en los sindicatos, trabajadores de las residencias y en las familias afectadas, proceda a la intervención de las residencias, estudiando la nacionalización del servicio y apartando todos los obstáculos que impidan o retrasen la aplicación de soluciones.

Juan Miguel Fernández

EDITORIAL

Lo que está en juego

Hace 45 días que la OMS declaró la pandemia, y 42 días desde que se declaró el Estado de Alarma. Pero, todavía, los trabajadores de la salud siguen yendo a lo que el Gobierno ha llamado "frente" sin la protección necesaria. Los mayores de las residencias sufren una altísima mortalidad en centros que no tienen personal ni reúnen condiciones para atender a pacientes de COVID-19, pero que obtienen pingües beneficios. Los trabajadores en general temen volver al trabajo sin medios de protección o perder su empleo, los estudiantes no saben si van a poder el curso, millones de familias no tienen con qué llegar a fin de mes...

No hablan de una nueva renovación del confinamiento, una medida medieval para controlar la epidemia, en cualquier caso se exigen otras medidas, realización masiva de pruebas al personal sanitario, a los internos y personal de las residencias, a los que han pasado la enfermedad, a todos los casos sospechosos para poder atender los contagios, y aislamiento selectivo.

Mientras eso pasa en el mundo real, todo el mundo "oficial" se felicita del principio de acuerdo con el PP para que participe en una "Mesas para la reconstrucción", que se desarrollará en una comisión parlamentaria en el Congreso. Medida exigida por el PP para tomar protagonismo en el control de la pandemia, arrinconando a otras formaciones. Los medios de comunicación, propiedad de grandes grupos empresariales en su inmensa mayoría, se felicitan de una noticia porque sus socios temen que la indignación de los trabajadores y la población se traduzca en acciones masivas, cuando ya se ven los signos de resistencia que surgen desde abajo en los centros sanitarios y los centros de trabajo, a todos los niveles... y se apresuran a cerrar todas las vías con propuestas de pacto.

Ahora bien, como recoges nuevas entrevistas que publicamos en este periódico, muchos se preguntan, legítimamente, si un pacto con los representantes de los especuladores puede ser la base para defender y reforzar la sanidad pública.

O si un pacto entre responsables de las contrarreformas laborales y los ataques a las pensiones puede garantizar la defensa de los derechos sociales.

O si un pacto con los enemigos de las libertades, partidarios acérrimos de la ley Moragas, que el Ministro del Interior

Puede trobar-lo a: <http://www.informacionobrera.org/io-especial-no-6-23-de-abril-de-2020/>

Des de l'inici del confinament, **Informació Obrera** publica setmanalment un especial recollint, a través d'entrevistes i articles de tribuna lliure, el dia a dia de la població treballadora i l'impacte que sobre ella provoca la crisi de la pandèmia de la COVID-19.

Sempre és necessari que la classe obrera tingui un mitjà propi d'expressió, però ara més que mai, els treballadors i treballadores hem de donar suport a la premsa obrera, que serveixi d'altaveu i organitzador independent, que defensi propostes pròpies, sense sotmetre's als dictats del capital, a través dels governs de torn en cada país.

Aquesta setmana, la redacció d'**Informació Obrera**, anuncia un nou número especial coincidint amb la celebració de l'1 de maig, commemoració de la lluita històrica de la classe treballadora i actualitat de la resistència davant les polítiques de destrucció que volen aplicar les institucions internacionals del capital (FMI, Unió Europea...)

Abona't a **Informació Obrera**. En aquest moment, aquests números especials, es difonen en format electrònic i circulen lliurement per les xarxes o correus. De moment no és possible la seva impressió i distribució, però la sustentació econòmica, la seva venda, és imprescindible per a mantenir la seva publicació. Per això, els companys sol·liciten un suport de 5 o 10 € amb l'objectiu de, després del confinament, publicar el periòdic setmanalment.

**Uneix-te a aquesta campanya, abona't!
Llegeix i difón la premsa obrera!**

Carta semanal 272

¿Por qué no se ha convocada ya la huelga general?

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no hi ha reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscribis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com
o entra a la nostra Web: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

POSI
Partit Obrer Socialista Internacionalista
Secció a Espanya de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Teléfono: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta